

Sygn. akt V KK 198/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)
SSN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca)
SSN Józef Szewczyk

Protokolant Katarzyna Wełpa

w sprawie **P. K.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 22 lipca 2015 r.,

kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 5 lutego 2015 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ś.

z dnia 20 października 2014 r.

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Z. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym,**
- 2. zarządza zwrot na rzecz skazanego P. K. uiszczonej opłaty od kasacji w kwocie 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ś. wyrokiem z dnia 20 października 2014 r., sygn. akt [...], uznał oskarżonego P. K. za winnego tego, że: w okresie 5 – 7 stycznia 2014 r. w Ś. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami dokonali włamania do byłego kina „P.” poprzez podważenie drzwi wejściowych, po czym z wnętrza tego obiektu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia szlifierki kątovej szarej o wartości 100 zł. i szlifierki stołowej zielonej o wartości 100 zł., agregatu prądowego o wartości 500 zł., czym działali na szkodę J. M. oraz dokonali demontażu i zaboru w celu przywłaszczenia miedzianych i aluminiowych elementów dwóch prostowników selenowych wartości około 1000 zł., czym działali na szkodę firmy O. w W., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za przestępstwo podobne umyślne, to jest popełnienia występku z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby, a ponadto karę grzywny w wysokości 40 stawek dziennych po 20 złotych.

Wyrok ten w części dotyczącej orzeczenia o karze zaskarżył na niekorzyść oskarżonego prokurator zarzucając mu rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary, polegającą na wymierzeniu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawieszanej na okres 5 lat próby, podczas , gdy dokładna analiza okoliczności popełnienia przestępstwa oraz konieczność osiągnięcia wobec oskarżonego celów zapobiegawczych i wychowawczych przemawia za orzeczeniem kary surowszej i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji oskarżyciela publicznego wyrokiem z dnia 5 lutego 2015 r., sygn. [...], Sąd Okręgowy w Z. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Ś. w ten sposób , że uchylił orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności oraz orzeczenie o grzywnie, wymierzone skazanemu za czyn z art. 279 § 1 k.k.

Kasację od tego wyroku na korzyść skazanego wniósł obrońca zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, mogące mieć wpływ na jego treść, a

mianowicie rozpoznanie sprawy oskarżonego P. K. podczas nieobecności oskarżonego pomimo tego, iż Sąd Okręgowy nałożył na oskarżonego obowiązek obecności na kolejnej rozprawie apelacyjnej, tj. uchybienie z art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. W konkluzji kasacji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Z. W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej uwzględnienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja zasługuje na uwzględnienie.

Zarzut w niej podniesiony jest zasadny i to w stopniu oczywistym.

W istocie, Sąd Okręgowy postanowieniem wydanym na rozprawie odwoławczej w dniu 30 stycznia 2015 r. zobowiązał oskarżonego P. K. do obowiązkowego stawiennictwa na rozprawie w dniu 5 lutego 2015 r. (zob. k. 184). W tymże dniu P. K. nie stawił na rozprawę bez usprawiedliwienia (k. 185), a mimo to Sąd odwoławczy przeprowadził rozprawę odwoławczą i rozpoznawszy apelację wydał wyrok w II instancji.

Tymczasem zgodnie z art. 450 § 2 k.p.k. udział stron jest w rozprawie odwoławczej obowiązkowy, jeśli prezes sądu lub sąd uzna to za konieczne, a w takim wypadku, stosownie do art. 450 § 3 k.p.k., niestawiennictwo tych stron tamuje przeprowadzenie rozprawy. Sprawa zatem może być rozpoznana na rozprawie odwoławczej w przypadku niestawiennictwa prawidłowo powiadomionych o jej terminie stron i ich procesowych przedstawicieli tylko wówczas, gdy ich udział in concreto nie był obowiązkowy. Każde przeprowadzenie rozprawy odwoławczej pod nieobecność, nawet prawidłowo o niej powiadomionego, oskarżonego w przypadku uprzedniego uznania (przez prezesa sądu lub sąd) jego udziału w niej za obowiązkowy jest – mocą obowiązującego prawa – niedopuszczalne. Stanowi bowiem rażące naruszenie kategorycznej treści wspomnianego art. 450 § 3 k.p.k.. W tym stanie rzeczy trafne są również wywody zarówno obrońcy zawarte w kasacji, jak i prokuratora w odpowiedzi na kasację, że tym samym doszło do uchybienia, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., tj. rozpoznania sprawy podczas nieobecności oskarżonego, którego obecność była obowiązkowa (por. także postanowienie Sadu Najwyższego z 3 marca 2011 r., III KK 216/10, LEX nr 784292). Uchybienie to, stanowiąc bezwzględną przyczynę kasacyjną, skutkuje

koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku i to bez względu na ewentualny wpływ tegoż uchybienia na treść zaskarżonego orzeczenia oraz przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Stąd też należało uznać oczywistą zasadność kasacji obrońcy skazanego, która tego rodzaju uchybienie – trafnie – podniosła.

Orzeczenie o zwrocie opłaty zapadło w oparciu o treść art. 527 § 4 k.p.k.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.